

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a

„SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R.-T.” címére Szászvárosra, kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlközásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér — sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. április 9.

28. szám.

Elernyedés.

Valóban nem tudunk más jelzöt használni, mint az elernyedést, látva azt a közömbösséget, azt a semmivel sem törődést, mely az erdészeti altisztek körében tapasztalható. Legnagyobb részük mintha örökös álomba volna merülve, a saját személyükön kívül álló dolgokról mit sem törődik, csak éldegél magában s önmagának, mintha fogalmuk sem volna arról, hogy kívülök is van még világ s abban vannak kartársaik is, kikkel valamelyes közös viszonyaik is lennének s ennél fogva nem ártana talán velök közelebbi érintkezésbe lépni s törődni azok bajával is.

Hogy ez így van, arról bárki is könnyen meggyőződhet, ha némi kis figyelmet szentel az erdészeti altiszti személyzet életviszonyainak.

Találkozunk bárhol és bármely erdészeti altiszttel, annak ajkairól nem fogunk egyebet hallani, mint panaszkodó szavakat és sóvárgást helyzetének megjavítása után, de ha megkérdeznők, hogy vajjon tett-e már valamit és mit, ennek helyzetének a megjavítására, erre a legtöbb adós marad a felelettel, már pedig tenni kellene, mert az erdészeti altiszti testület egyetlen ágazatánál sem találjuk meg az olyan jólétet, mely minden panaszt és elégedetlenséget teljesen kizárna.

Ismeretes dolog, hogy az erdészeti altisztek összességéből még a kincstári erdőknél alkalmazottak vannak legtisztességesebben díjazva, mégis akad panaszra ok itt is; hiszen éppen

lapunk mult számában esett szó arról, hogy milyen veszedelem fenyegetné őket, ha a fizetés-rendezésnek küszöbön álló életbeléptetésével eddig élvezett mellékkilteményeiktől megfosztatnának.

Ezekével össze sem hasonlítható, sokkal kedvezőtlenebb helyzetben van az állami kezelésbe vett erdőknél alkalmazott erdészeti altiszti és szolgaszemélyzet. Ezeknél ugyanis nem csak hogy általában véve kisebb a javadalmazás, de még ezt sok helyt nem is kapják ki a rendes időben, sőt — mint arról lapunk hasábjain ismételve volt alkalmunk megemlékezni — gyakran hónapokon át kell jól kiérdemelt fizetésük nélkül tengődniök. Ezen kívül — eltekintve egy-két vármegyétől — semmiféle nyugdíjjogosultságuk sincs s így az öreg napjaikban való el-látásnak minden reményétől megfosztva kell terhes és soványan díjazott szolgálatukat teljesíteniök.

Az állami tisztviselők ujabban ismét széles-körü mozgalmat indítottak, melynek célja fizetésük fokozatos javítása. Követelésük az, hogy javadalmazásuk tétessék egyenlővé az ausztriai tisztviselők fizetésével, sőt most arra is töreked-nek, hogy az államtól a nyomasztó adósságaik alól való mentesítést kieszközöljék. Emé céljaik elérése céljából gyűléseznek, emlékiratot szer-kesztenek, szóval minden követ megmozgatnak, hogy valamikép zöldágra vergődjének. Ennél a mozgalmuknál azonban sajnos tapasztaljuk, hogy a nekik alárendelt altiszti személyzet ér-

dekeit nem igyekeznek olyan mértékben előmozdítani, mint a milyenben ezek azt megérdemelnék.

Gyűléseiken, emlékirataikban alig találjuk nyomát annak, hogy a saját ügyeik-bajaik felsorolásánál megemlékeznének arról az altiszti személyzetről, mely nekik a haza javának szentelt terhes és felelősségteljes szolgálatukban jobbközük.

Ennek a visszás helyzetnek okát abban látjuk, hogy az altiszti személyzet vagy egyáltalán nem törődik a saját sorsával, vagy pedig nincs meg benne az a gyermeki bizalom, mellyel elüljáróival szemben tartozik. Mert ne higgye azt senki, hogy a tisztviselőkben nincs meg a jóakarát, a jóindulat az altiszti személyzet irányában, ott hol ez magát arra érdemessé teszi, de az a tisztviselő méltán megkövetelheti, hogy alantasa bajainak orvoslását első sorban nála, vagy az ő segítségével keresse.

Most, mikor — mint fentebb említettük — a tisztviselők sorában újból mozgalom indult meg a fizetések rendezésére, idején való dolog, hogy az altiszti személyzet se maradjon tétlen s ne várja keresztbe tett kezekkel, hogy a sült galamb bele röpüljön a szájába, hanem járuljon gyermeki bizalommal elüljárói elé s juttassa kifejezésre méltányos kívánságait. A kérő gyermek kívánsága rendszerint teljesítve lesz, míg a néma gyermeknek az anyja sem érti meg a szavát.

Pár héttel ezelőtt Sticz László kartársunk lelkes felhívást intézett az állami kezelésbe vett

erdők altiszti személyzetéhez, melyben a helyzetük javítását célzó mozgalom megindítására hívja fel.

Ha valakinél, úgy bizonyára ennél a hatalmas testületnél indokolt az ilyen mozgalom, mert — mint fentebb is említettük — az ő helyzetük talán valamennyi erdészeti altiszteké között a legsanyarubb.

A dologhoz két folytatólagos vezércikkünkben magunk is hozzá szoltunk s igyekeztünk azt helyes irányba terelni.

Méltán és jogosan elvárhattuk volna, hogy ez a hívó szózat élénk viszhangra fog találni országszerte s a mozgalomhoz való csatlakozást bejelentő levelek csapatosan fognak hozzánk érkezni hazánk minden vidékéről.

Ebben a várakozásunkban keservesen kellett csalódnunk, mert ime a felhívás közzététele óta dacára annak, hogy azt pár száz olyan kartárs olvasta, akihez az intézve volt, mai napig csak egyetlen egy akadott olyan, kiben a felhívás élénk viszhangot keltett, ki azt a legnagyobb örömmel fogadta és magáévá téve arra Isten áldását kéri. Ez az egyedüli lelkes kartársunk Orend János fogaraszvármegyei hatósági erdőőr.

Joggal kérdezzük már most, hogy ez a tapasztalt közönyösség mi más, mint elernyedés? Bizonyosan sajnálatos dolog, hogy az erdészeti altiszti személyzet ennyire elhanyagolja magát s nem ad magáról életjelt még ott sem, hol legvitálisabb érdekei forognak kockán.

Róka koma mesterségei.

— A „Magyarország“ után. —

Írta: **Tanos Pál.**

III.

Karácsony szent ünnepéhez közeledik az idő. Nagy hó fekszi meg a fagyos földet s az embereknek még a csizmája is csonttá fagy a kemény hidegtől, ha kint járnak a dolgaik után.

Hanem azért az uraság erdején minduntalan van nagy hajtóvadászat, mert hát ennek most van az ideje. Az urak csak megvannak ezeken valahogy az ő meleg ruhájukban, de már a szegény hajtókat csaknem az Isten hidege veszi meg, még ha szür van is a vállukon. Még jó, hogy nekik többet kell ám járni, hegyet-völgyet mászni, mint a puskásoknak, mert különben bizony még meg is fagyhatnának.

Most is ki van rendelve a holnapi nagy vadászatra az egész falu, mert az urak is sokan lesznek ott s nagy hajtásokat kell egyszerre keríteni. Erről pedig nem szabad elmaradnia egy teremtet hajtóembernek se, mert aki ott nem lesz, az nem kapja meg az ő téli tüzelőjét, azt a keserves száradékot, hulladékot, gezemicét. Még jó, hogy ilyenkor hol itt, hol ott, megtalál a szegény ember suttymban egy kiszenvedett nyulat, amit aztán aki megtalálja, ha lehet, egyedül, hanem lehet, hát jó egyetértéssel szépen eltakarnak a hó alá s aztán éjjel, amikor az elfáradt jágerok is mind alusznak, elvisznek haza, vagy a pincészerre, ahol szépen megsütköztetik mind a hét bőrével s jóízűen elfogyasztják a nem számlált vászonkorsóknak a jóféle tartalmával együtt.

Korán reggel összeszedték az erdőkerülők a hajtókat s ezekkel hosszú libasorban tiporják a csikorgó havat, ki az erdő alá. Itt várják meg az addigra rakott nagy máglya mellett a későbbben egymás után érkező urakat. Ekkor már ezek kerülnek a tűz mellé s a didergő hajtók csak távolabb tippegnek-tappognak a

Valóban itt lenne már az ideje, hogy az erdészeti altisztek levessék magukról a közönységek köpenyét s kilépnének a cselekvés porondjára, mert csak ez által teszik magukat érdemessé az ő igazukra s csak így vivhatják ki azt!

Negyedszázad selyemtenyésztésünk szolgálatában.

A télen volt huszonöt éve, hogy Bezeredy Pál hidjai földbirtokos meghatalmazást nyert a kormánytól, mindazon intézkedések megtételére, melyeket az országban már több ízben szép fejlődésnek indult, de kellő vezetés hiányában ismét megszűnt selyemtenyésztés emelése céljából szükségesnek tart.

Bezeredy működését megelőzőleg a negyvenes években volt legszebb virágjában selyemtenyésztésünk. Ezen örvendetes fellendülés idejében azonban, hogy az évi 448.000 kilogrammot meghaladó gubótermés részére állandó piacot biztosítsanak, intéző köreink azt a végzetes hibát követték el, hogy a gubóbeváltásra egy bécsi cégnek kiváltságot adtak, miáltal a gubóárak megállapítása teljes mértékben a cég önkényének szolgáltatót ki és rossz üzleti évek hatása alatt a beváltási ár annyira csökkent, hogy nem volt többé érdemes a selyemtenyésztéssel foglalkozni. Ehhez járult, hogy a beváltó cég időközben meg is bukott és hogy az ötvenes években selyembogár-betegség lépett fel s ezért az ország lakói a selyemtenyésztéssel teljesen felhagytak. Ettől az időtől szünetelt selyemtenyésztésünk az abszolutizmus egész ideje alatt, sőt még ezentúl is egészen 1872-ig,

mely években az akkori földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszter a selyemtenyésztés újjászervezéséhez fogott, törekvésének azonban nem volt sikere. Dacára ugyanis annak, hogy százezrekbe került a szervezés, az intézmény két évi működése után 1879-ben mindössze 2507 kg-ot tett ki az ország gubótermése s azért a silány eredmény hatása, Wahrmann Mór indítványára a képviselőház akkori pénzügyi bizottsága utasította a földmivelésügyi kormányt, hogy hagyjon fel az akcióval, mert „nálunk a selyemtenyésztés meddő kísérlet, s kár minden krajcárért, mit az állam arra áldoz.”

Selyemtenyésztésünk hanyatlásának ezen utolsó órájában lépett érintkezésbe br. Kemény Gábor Bezeredy Pál hidjai földbirtokossal — kinek családjában a selyemtenyésztés iránti ügyszeretet apáról fiúra szálló örökséget képezett — s felkérte, hogy a selyemtenyésztésünk megalapítására nézve legszükségesebbeknek mutatkozó teendőkre készítsen memorandumot. E memorandum alapján a selyemtenyésztés ügye a miniszterium bürokratikus keretéből kiemeltetvén, a teljes önálló hatáskörű szegszárdi selyemtenyésztési felügyelőség címén szerveztetett, melynek teljes lelkesedéssel állott az élére Bezeredy selyemtenyésztési miniszteri meghatalmazott és rövid idő alatt oly dicsőséges működéssel számolt be, mely egy szilárd alapon nyugvó termelési ággal gazdagítja a nemzetet, s valóra vált az a mondás, hogy a gazdaságok szép ékességét képező selyem árából mindenekelőtt a szegények szereznek jó kenyeret. A selyemtenyésztésnek ugyan is az, hogy ugyszólván semmi befektetést sem igényel. Egy pár léccel, náddal, vagy zsupszalmával, ami az álványok és rácsok elkészítéséhez szükséges, minden tenyésztő rendelkezik. Komoly kiadást egyedül a lomb beszerzése képezhet, ha azt pénzért kell vásárolni. Ezért mondta már Széchenyi István gróf 1840-ben megjelent könyvében, hogy: „Legyen csak elég szederfa, a többi magától jön.” Igen ám! csakhogy

fázó lábaikkal. Mennének is már szívesen, de az urak csak nagysokára végzik el a jó pálinkás fölöstökömjüket.

De már indulnak, megint hosszú sorban, oda, ahol majd meg kell kezdeniök a hajtást, amikor az erdőmester messzire hangzó kürtjét meghallják. Elindulnak az urak is egy másik irányba, s most már szintén gyalog, ami a jól megtermett főtisztelendőnek már most se igen jól esik.

A hajtók már rendbeáltak s a puskások is megkapták a helyeiket; megszólal a kürt, a hajtás megindul és csönd van most már az erdőn mindenfelé.

Alighogy hallatszott a hajtók nesze, a róka volt a legelső menekülő. Kibujt a lyukjából, körülnézett és iparkodott el, az ellenkező irányba, ahol csöndes volt az erdő. De egyszer csak lövés dördül el előtte. Ezt pedig már ismerte, tapasztalásból tudta, hogy ez a legnagyobb veszedelem. Megugrik jobbra, de itt is lövés, amodébb is lövés durranik. Ennek már fele se tréfa, s törekszik is most már nem előre, hanem vissza a hajtók felé. De közelebb érve ezekhez, megijed attól az

emberláncától, mely mozog is, lármázik is s nem mer rajta keresztültörni. Megáll és gondolkodik. Hopp, megvan a menekülés. Éppen előtte van egy korhadtt fatuskó s ennek az oldalán egy lyuk, amelybe hirtelen elhatározással bele is bujik. És nagyon jó is lett volna a hamarosan kieselt terve, hogy így majd szépen elereszti maga mellett azokat a hajtókat, ha az a lyuk csak valamivel is nagyobb lett volna; de sajna, abba már sehogyse fért bele a bozontos nagy farka, amit ő bizoy észre se vett. De észrevette ám a melléje került hajtó, s odahíva segítségül a szomszédjait, kihúzták és a füttyköseikkel annak rendje-módja szerint agyon is verték ökelmét.

Aztán pedig nem is sok tanácskozás után szépen elhatározták, hogy ezt önekik az Isten adta s bizony nem is adják oda senkinek, hanem éjjel majd eljönnek érte, a bundáját lehúzzák s eladják a Mózsinak, aki megád érte két pöngőt is. Ujra belegyömöszölték hát, most már a farkával együtt az odvas tuskóba, és mint akik legjobban végezték a dolgukat, siettek társaik után, hogy újra ott lehessenek a helyeiken.

Bezerédy működésének kezdetén nemcsak hogy szederfa állományunk volt még igen szegény; de sőt népünknek a selyemtenyésztés ellen nagy mértékű idegenkedése is érezhető volt.

Bezerédy azonban mindjárt kezdetben a dolgok oly helyes megítélésével és széles látókörrrel fogott a selyemtenyésztés fejlesztéséhez, hogy azt mindjárt kezdetben terjeszteni és hasznosítani volt képes és huszonöt-éves lelkes áldozatkészséggel teljesítette, működése alatt pedig valósággal kincset facsart ezen a magyarság számára már elvesztettnek hirdetett termelési ágból. Mig ugyanis 1879-ben mindössze csak 2.507 kgr. volt a gubótermés, mely után az évi kereset 7,400 koronát tett, addig 1904-ben már 1.633,452 kgr. gubóterméssel 4.509,945 koronára emelte az évi keresetet s a huszonöt évi működés ideje alatt pedig 60.783,926 koronát juttatott a selyemtenyésztéssel és selyempárral foglalkozóknak.

Hogy mily nehezen ment Bezerédynek a selyemtenyésztés terjesztése, nyilvánvalóvá teszi azt azon egyetlen adat is, hogy mig működésének első évében csak 1.058 család foglalkozott selyemtenyésztéssel, 5 év múlva azonban már 14,000, tíz év múlva 67,000, manap pedig már a 112 ezret is meghaladja a selyemtenyésztő családok száma. Ezzel a kellő eredmény már el is lenne érve, ha elegendő szederfa állana az országban rendelkezésre; mert ezáltal pl. oly mérvben foglalkozhatnának a selyemtenyésztők ezen iparággal, mint Franciaországban, hol 1893—1902-ig évenként átlag 137.000 tenyésztő-család évenként átlag 8.575,738 kgr. gubót termelt; nálunk tehát a meglévő tenyésztők alig egyötödrészt voltak képesek felnevelni annak a tenyészmennyiségnek, melyet felnevelhetnének a francia tenyésztőkhöz arányba állítva.

Bezerédynek a selyemtenyésztés terén kifejtett országos értékű tevékenysége három fő irányban nyilvánult Mindjárt megbízatása kezdetén a selyembogár-

betegség legyőzésére a helyes peteképzés előmozdítására fordította figyelmét. Ezért létesítette Szekszárdon a Pasteur rendszere szerint mintaszerűen berendezett górcsővezési telepet, mely legnagyobb a világon, mert abban 260 górcső mellett 730 munkásnő nyer foglalkozást. Szigorú szervezetet létesített továbbá a selyemtenyésztési szakoktatást illetőleg: a 2813 községben foglalkozó 112.679 selyemtenyésztő családot a községenként alkalmazott felvigyázók látják el kellő utbaigazítással. Minden 15—20 község egy-egy selyemtenyésztési felügyelő, 10—12 ily felügyelő pedig egy-egy főfelügyelőség működési körébe tartozik s mindegyikük a szegszárdi országos selyemtenyésztési felügyelőség alatt áll. A felügyelőség ezenkívül évenként több százezer nyomtatott utasítást terjeszt a nép között és a téli hónapokban népies előadásokat is tart, 1903-ban 418, 1904-ben pedig már 1000 községben.

Második irányú tevékenysége a miniszteri meghatalmazottnak gr. Széchenyi István azon megvalósítására irányul, hogy a „Szederfák ültetése, ápolása és fentartása hazafiúi kötelesség“. Kiváló súlyt helyez arra, hogy a magyar selyemtenyésztőt abba a szerencsés helyzetbe juttassa, hogy minél olcsóbban tenyészthessen, a mi csak úgy érhető el, ha az állam gondoskodik arról, hogy a tenyésztők lehetőleg ingyen jussanak a szükséges szederfalombhoz, s ne kerüljön oly helyzetbe, mint pl. az olaszországi tenyésztők, kik termésüknek jóformán a felét kénytelenek átadni a szederfa tulajdonosoknak a a tenyésztési idő alatt szedett szederfalomb fejében. Mialt az átlagos évi 4 millió kg. gubótermésnek is csak felerészben veszik hasznát a tulajdonképeni tenyésztők. (A levélnek ára Olaszországban métermázsánként átlag 15 lira.) Tenyésztőinket azáltal kívánja Bezerédy ingyen szederfa lombhoz juttatni, hogy a községeket egyre arra buzdítja, hogy parlagon heverő területeiket szederfával ültessék be és ennek lombját a tenyésztőknek engedjék

Azt a legelső lövést a főtisztelendő ur tette a legkorábban ért rókára; még pedig olyan szerencsésen, hogy az azon a helyen ott maradt mozdulatlanul, az ispánnak igen nagy bosszúságára, aki akkor szintén célzott erre a rókára, amikor a serényebb szent atya előlőtte előle. Most aztán, amikor a hajtók már egészen közel értek, áldozni akart ennek a bosszúságának s látva, hogy ebből a hajtásból már semmi se jöhet, odalőtt arra a döglött rókára. És erre a lövésre nagy csoda történt. A róka feltámadt tőle. És se szó, se beszéd, mint akinek kutyabaja sincs, gyorsan szaladt egyenesen neki a hajtóknak. Rálőni ezek miatt nem lehetett; de hiába is szaladtak össze az emberek, hasztalan lármáztak, dobáltak a rókára, ez szerencsésen keresztültört rajtuk és — elmenekült örökre. A pap pedig örökös haragosa lett az ispánnak.

Amint utóbb kitudódott, azok a hajtók sem találták meg az agyonvert rókájukat s örökös rejtély maradt, hogy ez magától szökött-e meg, vagy más lopta-e el előlük?

*

Régen volt. . . Két új nemzedék keletkezett azóta körülöttem.

Az volt akkor az én téli dolgom, hogy már pity-mallatkor kimenjek naponként a vágásba s levágassam a sok favágóval irgalmatlanul a koronáikkal összeölekezett s tisztességben megöregedett gyönyörű fákat, a melyek pedig még századokon át is örvendhetek volna az életnek. Hiába fájt a szívem értük, csak annyit tehettem meg, a rend és a szabály ellenére, hogy itt is, ott is jelöltem meg titokban még egy-egy szép fát olyannak, amely magának meghagyandó.

Vigyáznom kellett ott napestig, hogy azok a mohón nekiesett emberek jól dolgozzanak a fűrészekkel, a fejszékkel; hogy mindent a szabályos darabokra összeaprózgassanak s külön-külön osztályozzák a sima hasábokat, a redves, görcsös tuskókat, a gömbölyű dorongokat és a vékony ágakból készült rőzsét. Mert ott már akkor is jó áron megvették a fát, azon nyersen, alighogy elkészültünk vele.

Nem is vesződünk azzal, hogy a kész fát még raktárakba is hordassuk, hanem ott helyben, azon módon,

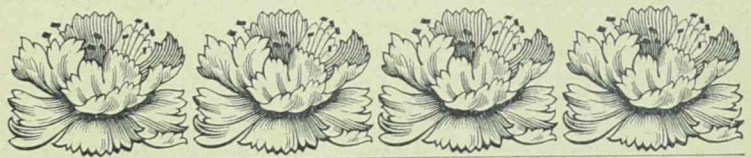
át. Hasonló célból munkált közre, hogy az ország állami és közigazgatási utainak szélét legalább kétharmad részben szederfákkal ültessék be. E végből gondoskodott róla, hogy a községi faiskolákban elegendő szederfacsemete álljon rendelkezésre. Ezekben ma negyedfél-millió átiskolázott szederfacsemete van s belőlük a letűnt 25 év alatt mintegy három millió darabot ültettek ki állandó helyre. Ezenfelül 46 ezer liternél több szederfa mag is osztatott ki ingyen a tenyésztők között. A kincstári erdőhatóságok pedig évenként mintegy nyolc és fél millió darab 2—3 éves szederfacsemetét bocsátanak a kérelmezőknek ingyen rendelkezésére. Ehhez járul, hogy az intézetnek magának is 134 faiskolája van, melyekben a közutak befásítására igényelt fákat neveli.

Ha selyemtenyésztésünk továbbfejlődését megkötni nem akarjuk, a mellett, hogy a közutak és közterekre ültetett szederfák szaporításával ingyen lombot juttatunk a legszegényebb néposztálynak, gondoskodunk kell még, hogy azon vármegyékben, hol a selyemtenyésztés üzése iránt fokozottabb kedvet veszünk észre, hogy ott a selyemtenyésztést a mezőgazdaság körébe vigyük át. Ez pedig úgy érhető el, ha birtokosaink sulyt fektetve a szederfa-tenyésztésre, a birtokaikon átvonuló utak széleit és egyéb alig használható területeiket beültetik szederfákkal, hogy ezeket később vagy egészen bérbe adják, vagy a selyemtermelőknek a gubótermés egyrészéért engedjék át a lombhasználatot úgy, a mint ezt a feles burgonya és feles tengeri földekkel teszik.

A meghatalmazott harmadik irányu működését a selyemipar meghonosítása képezte. A selyemipar meghonosításánál a legnehezebb feladat a selyemtenyésztés és selyemfonóipar megteremtése. Ha ezek meg vannak teremtve és rendelkezünk kellő mennyiségű selyemfonállal, mely a selyemszövő ipar nyersanyagát képezi, akkor a selyem-textil ipar meghonosítása magától fog jönni. Selyemtenyésztésünk és selyemiparunk jövőjének

két hatalmas oszlopát Bezerédynek nagyrészt már is sikerült jól megépítenie. Az egyik volt a szederfák nagyarányokban való szaporítása; a másik pedig a fonódák felállítása. 25 év előtt még egy fonóda sem volt az országban, Bezerédy fáradozása nyomán azonban ma már Ujvidéken, Pancsován, Tolnán, Győrött, Komáromban, Lugoson és Mohácson létesített egy-egy oly fonóda, melyekről bátran elmondhatjuk, hogy a legtökéletesebben berendezettek közé tartoznak, a melyek egyáltalán a föld kerekiségén léteznek.

A nemzet legjobbjai elismerésük és köszönetük teljes melegevel üdvözlük Bezerédy a 25 éves évforduló alkalmából, a mint tette ezt a földmívelési miniszter is, egy igen megleghangu levelet intézve hozzá.

Az Évkönyv

1905. évi I. évfolyama immár kezében van minden megrendelőnek s azt hisszük, hogy még a készletben levő 1000 példány is mihamar el fog fogyni, kivált ha azok, kik már annak birtokában vannak, ajánlani fogják az olyan kartársaiknak, kik még eddig meg nem rendelték.

Az 1906. évi II. évfolyamra eddig még csak négyen jelentkeztek, de azt hisszük, hogy már a legközelebbi napokban tömegesen fognak jelentkezni az előfizetők. Itt ismételtelen kell hangsúlyoznunk, hogy a folyó hó végéig okvetlenül tisztában kell lennünk azzal, hogy hány előfizetőre számíthatunk, mert május elejével már meg kell kezdenünk az Évkönyv II-ik évfolyamának a nyomtatását. Csak így érhetjük el azt a célunkat, hogy ez az évfolyam ne olyan későn, mint az első, hanem még a folyó év vége előtt okvetlenül minden megrendelőnek kezébe jusson.

amint készült, bocsátottuk áruba a jelentkező sok vevőnek. S ekkor már ez az eladás, az eladott fának a kiadása foglalta le minden időmet kora reggeltől délig, délutánig, amig csak vevők, fuvarosok jelentkeztek. Szó se lehetett arról, hogy — az ünnepnapokat kivéve — másutt is ebédelhettem volna, mint az én kunyhóm előtt égő nagy tűznél, mely olyan volt, mint a Veszta-szüzek örök tüze: ősztől tavaszig se éjjel, se nappal sohase aludt el. Éjjelre jó sok hamuval betakartam az élő parázshatárt, reggel pedig kibontottam az én állandó piszkafámmal s új hasábokat raktam rá, amelyek csakhamar lánggra lobbantak.

Nappal jó szórakozást nyújtott nekem az a sok ember, akik messzeföldről is eljöttek ide az ő tüzelőjükért. Délután, estére kelve pedig, amikor már mindenki hazatakarodott s egymagamra maradtam a vágásban, barangoltam, cserkésztem és elhelyezkedtem valamely rejtekbe, ahol a vadaknak csapásait, váltóit ismertem. S ha lőnöm nem lehetett is ezekre, az is nagy élvezet volt nekem, ha az este megmozdult nagyvad, a szarvasok, az őzek bevonultak a vágásba, hogy — egyéb élelmet

ekkor még csak nagyon szűken találván — a szanaszét fekvő ágak vékonyka csucsaiból, alvó rügyeiből rágsáljanak; vagy hogy meglessem a nyulakat, amint már keresik, hajszolják egymást a közeledő tavasz előérzetében s lássam az alamuszi rókát, amint mindig óvatosan, mindig mindenre ügyelve jár az ő élelme után.

Amikor pedig a beköszöntött bőjti szelek, a mind melegebbé váló napsugarak eltisztítottak már együttes erővel minden havat a bokrok északi töveitől is; amikor már fölengedett a fagyos föld, a fák, a bokrok ágai fényesedtek, a rügyeik duzzadoztak, az új életre ébredt füvek hegyes tűi már tologatták ki magukat a száraz avar közül s már kandikáltak a most született hóvirágok fehér fejcskéi; amikor már nászindulót énekelt a rigó, billegény röppent föl előlem, galambbugás hangzott a fák magas tetejéből, egy-egy korán fölébredt lepke is táncolt a napfényben: akkor már én is tudtam, hogy vége a télnek és gyorsan közeledik immár a tavasz. És nem érdekelt akkor már engem se más a körülöttem megnyilatkozó sok gyönyörűségből, csak az, hogy mikor,

Eddigi előfizetőink a következők:

1. Árok Elek, Magyar-Kanizsa.
2. Buváry Ferenc, Felka.
3. Szatványi Antal, Havasmező.
4. Vass József, Monostor-Apáti.

Ez alkalommal még különösen arra kérjük tisztelt megrendelőinket, hogy az utalvány szelvényére rájegyezni sziveskedjenek, hogy az előfizetés az Évkönyv I., vagy II., avagy pedig mindkét évfolyamára szól-e.

A NAGYVILÁGBÓL.

Még mindig ott vagyunk, a hol voltunk. A sok kihallgatás, tárgyalás eddig semmi eredményre sem vezetett. Az egyesült ellenzék kívánalmait ő fellege a király nem hajlandó teljesíteni, ez pedig azoktól nem akar tágitani. A magyar vezényszó helyébe a katonai körök csak azt az engedményt akarták tenni, hogy egyelőre lemondanak a magasabb ujonclétszám és a 450 millió korona hadiköltség kívánásáról, ezt azonban az országgyűlési többséget alkotó pártok vezérférfiai visszautasították s itt el is szakadt a további tárgyalások fonala. Hogy már most mi lesz s milyen alapon fogják a bonyolult helyzetet megoldani, az még a jövő titka. Ő felsége a király ismét visszautazott Bécsbe s nyilván itt fognak folyni a további tárgyalások. Az országgyűlés megkezdte üléseit, de ezek aligha lesznek tartósak, mert tulajdonképeni felelős kormányunk nincs. Nem lehetetlen, hogy az országgyűlést újból el fogják napolni a válság megoldásáig.

Az orosz-japán háború, dacára a békehíreszteléseknek, tovább dul, bár újabban nagyobb összeütközések nem voltak. Az oroszok azon fáradoznak, hogy szétforgácsolt hadaikat összeszedjék, a japánok pedig

hol, hogyan fogom én meghallani, meglátni és meglőni az első — szalonkát.

És ekkor már nem azokat a vadcsapásokat, a biztosan betartott váltókat kerestem föl többé s nem is a nyulak játékait és a rókák furfangos mesterkedéseit lestem, hanem, mihelyt csak szabadulhattam a vágásból, siettem el innen messzire, oda, ahol a mi ifju sürűseinkben ezek a minden vérbeli vadászt hipnotizáló nagyfejük ilyenkor a szállásaikat tartják, a násznapjaikat ünneplik.

Sokáig kerestem, lestem őket hiába, de csak annál nagyobb szenvedelemmel. És ma is emlékszem rá, sohasem is fogom elfelejteni, hogy milyen isteni zenének tűnt föl előttem ezeknek a szintelen nászéneke, amikor azt először meghallottam; s hogy milyen nem is tolmacsolható nagy örömezzet járta át a szívemet, a lelke-met, amikor az első szalonka a puskám durranása után leesett előttem! Talán többet is löhettem volna még azon az estén, de nem volt nyugtom, nem birtam az izgalmmal s diadalmasan siettem haza — az én nagy kincsemmel.

(Folytatása következik.)

ezeket megkerülni s visszavonuló utjukat elvágni igyekeznek. Oroszország hallani sem akar a békéről addig, míg fegyverei nagyobb sikert nem érnek el s folytatja mozgósítását. Most már a negyedik hajórajt is felszerelte, mely állítólag nagyobb az előző háromnál és már folyó hó 20-án fog elindulni a keletázsiai vizekre. Japánban is minden előkészületet megtesznek a háború folytatására s így közeli békekötésről alig lehet szó.

HASZNOS TUDNIVALÓK.

A méhek ellenőrzésére

télen és tavasszal a következő egyszerű módot ajánlja egyik szaklap. Tegyük telelítés előtt a méhtenyésztés alá pontosan illő és mindkét oldalán lenolajjal itatott kartonlapot, a mely a feneket egészen fődje. Hogy könnyen kihuzható legyen a kartonlap, hagyjunk belőle még néhány centimétert ki is állni. A felső oldalon keresztirányu vonalozással jelöljük meg a lépsorokat. Erről az ugynevezett ellenőrző kartonról nagyon sok és fontos adatot olvashat le a tenyésztő a belül történő állapotok illetőleg. A cellafődő hulladékok képet adnak a méh gomoly helyéről, a népességről és a költésről; herebábokról arra lehet következtetni, hogy hereköltő királyné van, munkásbábokból arra, hogy anyaméh hiány van stb. Ajánlatos most már minden kiszállásnál a kartonokat kihuzni és kiüríteni. A talált adatokat följegyezzük. A hulladékot meg lehet szítálni és a viaszrészeket összegyűjteni. Bizonyos, hogy a ki egyszer az ellenőrző kartonokkal próbálkozott, az többé nem fog nélkülök kitelelni.

A korai, közepes és késői érésű tengeri.

A gazdaságoknak egyik legnehezebben eldönthető kérdését képezi az, hogy korai, közepes, illetve késői érésű tengerit termeljenek-e, s hogy akármelyiket is használhatják a három közül, melyik varietásra essék a választás. Alábbiakban megfelelünk mind a három kérdésre. Korai tengerit akkor kell termelni, ha földünk sekély, vagy ha bármily okból kényszerítve vagyunk a vetés idejét május végére, illetve június első napjaira tenni. Sekély rétegű földön azért nem lehet kései tengerit termelni, mert az a legtöbb esetben még cimerét sem tudná kihányani. Közepes és későn érő tengerit pedig akkor termelhetünk, ha földünk mély rétegű s a vetés idejekorán eszközölhető. A korai kukoricák közül különösen kettő érdemel említést, ugymint a székely tengeri és a csinkvántinó. A székely tengeri puhaszemű, a csinkvántinó pedig keményszemű. A csinkvántinónak az az előnye, hogy a szárazságot igen jól elbirja s hogy kórója tápdus; ellenben hátránya az, hogy csőve nagyon apró s ezért szedése költséges és szaporátlan. A közép-érésű kukoricák közül legkitünőbb az alcsuthi, a mely ma már mindinkább ismeretes a gazdaközönség körében, mert bebizonyult, hogy a legkitünőbb pignoletti tengeri-

vel is kiállja a versenyt. Igen jónak bizonyult még a lapunyaki tengeri is, mint középérésű tengeri, mert csövévékony; egyedüli hátránya az, hogy igen sok fattyuhajtást nevel, a mi, ha magnak termeltetik, jelentékeny munkaszaporítást okoz. Figyelmet érdemlő középérésű tengeri a florentini is, bár ez már nem oly bőtermő, mint az előbbie. A késői tengerik közül legjobb a közönséges magyar tengeri, de miután ez sok helyen már nagyon elváltozott, tanácsos lesz gondos talajmivéltés s megfelelő kiválasztás által nemesíteni.

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Az oroszlán és az egér.** Barnum és Bailey cirkuszában Bridgeportban gyakorlatilag is bebizonyították azt a régi feltevést, hogy az oroszlán s a többi nagy vadak roppant félnek az egértől. A cirkusz igazgatósága nemrég fölhevítte a gyerekeket, hogy kísérlet céljából vigyenek a cirkuszba egereket és patkányokat. Vittek is a zsebükben annyit, hogy kitelt volna belőlük egy egyiptomi csapás. Couklin idomító előbb a tigris ketrecébe bocsátott be egy egeret. Mikor „Mohamed” megpillantotta, egy ugrással a ketrece tulsó sarkában termett. Az egérke ellenben uri nyugalommal viselkedett, sőt oda ment a tigriskhez s lábain akobrata-mutatványokat végzett. Mohamed ezalatt rémülten keringett a ketrecében. Azután az oroszlánal tettek kísérletet. A legnagyobb oroszlán az egér láttára oly magasra emelte föl a fejét, a mint csak birta, morgott s az egértől mindig tisztességes távolban tartózkodott. Azután a cérnaszálon szaladgáló fogoly egérkét az elefánthoz bocsátották be. Az elefánt valósággal páni félelmet tanusított, az orrmányát magasra emelte s félelmében egyre nyöszörgött. A majmok, kenguruk, zsiráfok, szintén nagyon féltek az egértől. Legbátrabbak voltak a pumák és hegyi oroszlánok, kik az egérre és a patkányra nyomban ráugrottak s egy talpütéssel megölték. Legflegmatikusabban viselkedett a tapir, mely nyugodtan tűrte, hogy az egérke föl-alá szaladgáljon az orrmányán.

* **Harc a farkasokkal.** Rettenetes küzdelme volt az amerikai farkasokkal egy Mahoney nevű alaszakai embernek. Faluja polgármesterének holttestét Leattle-ba akarta vinni. A koporsót tíz kutyától vont számra tette és utnak indult Valdez felé. Mikor már két napig uton volt, farkasok támadták meg őt és kutyáit. Hatalmas tüzet gyújtott, a koporsót lehető közel huzta a lángokhoz, ő maga ráült és éjjel folyton őrködött. Megfigyelhette a sötét árnyakat, a melyek mind jobban közeledtek a kis táborhoz. A Valdezbe vezető út néptelen. Hosszu útja alatt egy emberrel sem találkozott. Másnap éjjel ismét csak a hatalmas tűz tartotta távol a farkasokat, a melyek rettenetesen üvöltve futkostak ide-oda. A folytonos ébrenlét azonban annyira kimerítette, hogy másnap reggel mély álomba merült, a melyből csak akkor ébredt föl, mikor egy farkas éppen mellé ugrott. Mahoney föl-

ugrott és nagy tűzcsóvát vágolt a farkas fejéhez, mely erre elfutott. A következő éjjel a helyzet még vigasztalanabb lett, mert holtra fáradtan alig volt képes szemét nyitva tartani. Kora reggeltől semmit sem evett. Az éhes farkashad mindig vakmerőbbé lett és mikor a csészeből téáját szürcsölgette, egy farkas a koporsóra ugrott. Mahoney abbahagyta a téázást és újból küzdeni kezdett a farkasokkal és a küzdelem egész éjjel szakadatlanul tartott. Csak úgy volt képes magától távoltartani a vadállatokat, hogy folyton égő fadarabokat vágott fejközhöz. Egyszer állva elaludt, az égő tűzcsóvát, mint valami bajonettet tartva kezében. Virradatkor újra befogott, bár az éhségtől, félelemtől és álmatlanságtól már a megőrülés határán volt. Dél felé végre egy házhoz érkezett, mely már közel volt Valdezhez. Tizenennyolc órai alvás ismét helyreállította, de a rettenetes utazás haját teljesen megöszítette.

NAPI HIREK.

— **Kinevezés, előléptetés.** A lipótújvári m. kir. főerdőhivatal kerületében a következő kinevezések, illetve előléptetések történtek: Seemann Antal I. oszt. főerdőorré; Dvorsák Lajos II.-od oszt. főerdőorré; Huszka József I. oszt. erdőorré; Szomora János II.-od oszt. erdőorré; Janszky P. János és Junász Lajos I. oszt. segéderdőorré; Hrabolya József és Buváry Ferenc I. oszt. erdőlegényekké; Novotny Antal II. oszt. erdőlegényné. Öszinte szívből gratulálunk s csak azt sajnáljuk, hogy eme jó kívánságunkról csak egyetlenegy fog értesülni, mert a többiek nem olvasói lapunknak.

— **Végzetes tréfa.** Párisból jelentik: Egy Lelouse Ödön nevű ember meg akarta tréfálni a feleségét és e célból az asszony távollétében az ágyba egy ruhába bújtatott viaszfigurát fektetett, melyre a kezeket és a fejet gumival ragasztotta. Ő maga a függöny mögé bujt, hogy megfigyelje, milyen hatással lesz tréfája az szonyra. Mikor Lelouse felesége a hálószobába lépett, a félhomályban a férje keze után kapott, de a hideg kéz levált és az ő kezében maradt. Az asszony ijedt kiáltással a padlóra ejtette a kezét, azután meg akarta ölelni az ágyba helyezett viaszbabát. Mikor az érintésről a figura feje is levált és a földre gurult, az asszony irtózatossággal félőrülten lerohant a lépcsőn, a hol a szomszédok tartóztatták föl. A szegény asszony megörült s az örültekházába vitték. Mikor a férj az asszony reménytelen állapotáról értesült, megmérgezte magát és meghalt.

— **Két család harca.** Halálos végű verekedés történt az alsó-hernádi pusztán, a minek következtében nemcsak két emberélet, hanem két család is ugyszólván elpusztult. A pusztulást a két család gyűlölködése okozta. A két tanyás, ki még csak néhány év előtt telepedett le a felparcellázott Belénay grófi birtokon, valami csekélységen vészett össze. A perpatvar tüzeit különösen Bali Mihály gyűlölködésre nagyon is hajló felesége szította. A távolabb lakó tanyásokkal csak ritkán tüzhettek össze, de annál több bajt okozott közeli szomszédjának, Gazsi Józsefnek. Bali Mihályné odaállott a tanyája

elé s ha észrevette Gazsinét, durva szitkot szórt rá. Az olyan verekedések, hogy hol az egyik, hol a másik feküdt meg az ágyat, napirenden voltak, különösen akkor, ha a férfiak is beleelegyedtek. Gazsit csak azért verték véresre egyszer, mert átlépett a Baliék tarlóján. Végre Baliné a szomszédoknak a Gazsiék elpusztításáról beszélt.

— Vagy elszöknek, vagy meghalnak valamenynyien, mondotta Baliné.

Ezt a szóbeszédet visszamondották Gazsiéknak s ők is készültek a harcra, de csak a védelemre. A mi nap este történt a véres összetűzés. Baliné késsel fölfegyverkezve, átlépett a Gazsiék portájára és viaskodásra hívta szomszédasszonyát, mert, ugymond, egyiküknek pusztulnia kell. Végre kijött Gazsiné, de alighogy kilépett, a házsártos asszony megszúrta őt. Jajgatására összefutottak a férfiak. A békés természetű Gazsi szőlőkaróval rontott oda és egy ütéssel leterítette Balinét, a kit aztán a Gazsiné két serdülő fia is agyba-főbe vert, úgy, hogy az asszony néhány perc alatt kiszenvedett. Ekkorra már Bali Mihály is belekeveredett a verekezésbe s vasvilláját szúrta Gazsiba, mire a Gazsiék vele is csakhamar végeztek. Halálosan megsebesítették Bali Mihályt. Másnap jött a vizsgálat, orvos, járásbíró érkezett Ócsáról, a Gazsi-családot a csendőrök bekísérték Ócsára, honnan ma a pestvidéki törvényszék fogházába került a szerencsétlen család. Mélyen elszomorító, hogy a házsártos természetű Baliné hét árva hagyott hátra, kik közül a legidősebb tizenkétéves, a legkisebb alig két hónapos. Miután a családfőntartó is félig halott s ha életben maradna is, nem bírja többé kenyerét megkeresni, a jó lelkű tanyai szomszédok magukhoz vették az árva maradtakat, noha ők is valamenynyien szegény emberek, kiknek bizony azon a szélhordta buckákon még a kenyérre való is alig terem meg.

— **Földult sirbolt.** Kassáról írják, hogy Rásony község református temetőjében a napokban eddig ismeretlen tettesek feldúlták a Csoma-család sirboltját. Előbb a sirbolt külső falánál levő nehéz kőkoporsót hengerítették el, hogy a falon rést üssenek, azután a nehéz kriptaajtót feszítették fel és a krypta belsejébe hatoltak, a hol a legértékesebb koporsót, a melyben 25 év óta Csoma Sámuelné tetemei nyugsznak, feszítővassal feltörték és értéktárgyak után kutattak. Mivel pedig a Csoma-család, kálvinista-egyház hive, semmiféle értéktárgyra nem akadtak, ezért bosszúból az elporladt hantokat teljesen felforgatták. Id. Csoma József, akadémiai tag, jeles heraldikus és régész, a ki Rásonyban lakik, rögtön följelentete az esetet a csendőrségnél.

— **A koldusasszony kincse.** A napokban Zittau közelében Kaiserwaldban egy öreg, 74 esztendőszony halt meg. Az elhunyt, névszerint Holas Borbála, olyan nyomorúságos viszonyok között tengődött, hogy félig-meddig koldusszámba ment. Jobbára cukorneműekkel és apró süteményekkel házalt. Főleg azonban abból élt, amit alamizsnaként koldulgatott össze. Az öregasszony lakása hihetetlenül piszkos volt, és jóformán csak régi, használatlan lim-lommal volt butor helyett

teletömve. Most aztán, hogy az öregasszony meghalt, ki akarták oduját takarítani és takarítás közben egy piszkos rongyokból kötött batyu alatt váratlan kincsre lettek. Jól eldugva szem elől, egy nagy fazekat találtak, amely színültig tele volt aranypénzzel. Erre tovább kutattak a szobában, és még két nagy korsót és hét fazekat bányásztak ki a mindenféle piszok alól, s az edények mind tele voltak ezüst- és arany-pénzzel. A kutatók akkor egy csomó régi írásra akadtak, amelyből kilenc darab régi egyforintos került elő. Végre pedig az öregasszony undorítóan piszkos ágyának párnái alatt három takarékpénztári könyvecskét találtak egyenként hatszáz forint betétről kiállítva. Az arany- és ezüstlelet tiszta sulya az edények nélkül összesen két és fél métermázsát nyom. A hagyatékot a hatóság vette zár alá, amíg az örökösök megállapíthatók lesznek.

— **Egy versenyfutó kalandja.** Calver Marcella hulli korcsmáros abban fogadott, hogy kétszáz nap alatt megtesz 5000 angol mértföldet, Ponderanban azonban a napokban egy kis kalandja támadt. Kutyája, mely mindenüvé elkísérte, egy csoport gyerek közzé ugrott s egyiknek megharapta a lábát, Marcellának pénzbüntetést kellett volna fizetnie, de mivel pénze nem volt, letartóztatták. A városatyákat kérve-kérte, hogy bocsássák szabadon, mert már 4500 mértföldet bejárt, még 30 napig kell gyalogolnia, hogy a hiányzó 500 mértföldet megtegye, mert különben elveszti a kikötött 24.000 koronát. A kutyát lord Lonsdale adta neki kíséretül. Később majd fizet, de most nincs pénze s a fogadás értelmében nem is hordhat magánál pénzt. A bíró azonban nem tehetett egyebet, mint hogy elzárassa, s már négy-öt napja ül a fogságban. Ha nem akad valaki a ki a pénzt leteszi helyette, akkor fogadását elveszti.

A kiadóhivatal postája.

Krauze Károly urnak, *Szászváros*. A 2 korona előfizetési díjat köszönettel nyugtázzuk. — Berák József urnak, *Bátor*. 2 korona küldeményét vettük. — Sztrhárszky János urnak, *F.-Esztergály*. Feljegyzéseink szerint ugyan a mi állításunk helyes, de miután itt is előfordulhat tévedés, a lejárat napját kívánságához képest kiigazítottuk. — Szőke Sándor urnak, *Cserbel*. Igen, június végéig rendben vagyunk. — Polcz József urnak, *Bisse*. Előfizetése a beküldött 8 koronával egészen 1906. évi február hó 15-ig van rendezve.

Hirdetések és pályázatok.

Számтан

a m. kir. erdőőri szakiskolák, az erdőőri szakvizsgára magán uton készülő és erdőaltisztek részére.

Irta: **Béky Albert,**

20—

m. kir. erdőész,

a szászsebesi m. kir. erdőrendezőség vezetője.

Kapható: Az Országos Erdészeti Egyesületnél (Budapest V., Alkotmány-utca 6.) **Ára:** 2.40 K, bérmentve 2.60 K.

Nyomatott a „Szászvárosi Könyvnyomda R.-T.” gyorsajtóján.

ERDÉSZETI UJSÁG

SAK- ÉS TÁRSADALMI LAP AZ ERDÉSZETI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a

„SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R.-T.” címére Szászvárosra, kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlkozásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
— sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. április 9.

28. szám.

TARTALOM:

1. Vezércikk: Elernyedés. — 2. Negyedszázad selyemtenyésztésünk szolgálatában. — 3. Tárcza: Róka koma mesterségei. — 4. Az Évkönyv. — 5. A nagyvilágból. — 6. Hasznos tudnivalók. — 7. Különfélék. — 8. Napi hírek. — 9. A kiadóhivatal postája. — 10. Hirdetések és pályázatok.

BLUM és TÁRSA

Elsőrangú egyenruházati intézet

BUDAPEST IV., Kossuth Lajos-utca 14—16. sz.

Mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu *****

erdészeti és erdő altiszti egyenruhák

nemkülönb felszerelési cikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt — a betekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megrendelők legteljesebb megelégedésére hoztuk kivitelbe.

Polgári ruhák

a legújabb francia- és angol-divat szerint, szinte jutányos árban készíttetnek. Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó cikket készséggel beszerzünk és a vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk.

Kívánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendeléshez szükséges részletfizetési megrendelési ívet. — Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel:

BLUM és TÁRSA

Szerb kir. udvari szállítók.

Ő cs. és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltóságu földmívelésügyi Miniszterium hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

804—905. sz.

Pályázati hirdetés.

Hunyadvármegye tekintetes közig. erdészeti bizottságának 896 és 854—905. számú határozata alapján a Vulkán és Bucsedi kerületi

erdőőri állásokra

600—600 korona és a szászvárosi - - - - -

erdőlegényi állásra

480 kor. évi fizetéssel ezennel pályázatot hirdetek.

Pályázhatnak 24 évet betöltött és 35 évesnél nem idősebb okleveles erdőőrök.

A folyamodók kérései sajátkezűleg irandók és **1095. április hó 25-ig** az alanti hivatalhoz adandók be.

A kérvényhez csatolandó: 1. erdőőri oklevél, 2. keresztlevél, 3. orvosi bizonyítvány, 4. szolgálati bizonyítvány, 5. erkölcsi bizonyítvány.

A magyar nyelvnek szóban és írásban való birása elengedhetetlen kellék, a román nyelv tudása pedig előnyt biztosít a pályázónak, ezért a folyamodó kérvényében ezen képességét felsorolni köteles.

Amennyiben okleveles egyén nem pályázik, jó minősítéssel bíró kiszolgált katona-altisztek kérvénye is figyelembe lesz véve és az erdőlegényi állásra 24 évesnél fiatalabb egyén is kinevezhető.

Déva, 1905. évi március hó 25-én.

M. kir. állami erdőhivatal.

Parragh Béla,
m. kir. erdőmester.

Erdőőrök és vadászok részére

legjobb **vadász-fegyvereket** jutányos árban
 === szállit ===

Lakatos Károly,

Budapest II., Csalogány-u. 26.

Á r a k: 60, 76, 80 és 96 kor.

Gavallér-puskák: 104, 110 és 130 kor.

A fegyverek mind be vannak löve
s csak a teljesen megfelelők kerülnek eladásra.

✿✿ Élő vad! ✿✿

Élő foglyokat, fácánokat, nyulakat, őzeket, szarvasokat, vad tengeri-nyulakat, baglyokat és minden más állatokat magas árakon vásárol az Élőállatkiviteli vállalat és állat-nagykereskedő:

O. FRANK, Wien V.,

Zentagasse 48. szám. : : : : :

[illegible]

3061 E. sz.

Valódi ezüst remontoir
női óra, belső porvédő
fedéllel, tiszta, diszes vé-
settél, **9 kor. 50 fillér.**

Kérjen képes árjegyzéket ingyen és bérmentve.

ERŐS GYULA

Nagyszeben, Disznódi-utca 3. szám.

Mindennemű
órák, ékszerek, arany- és ezüstáruszerek,
ezüstevőszközök, asztalfeltétek, templomi
kellékek, Erdélyország legnagyobb raktára.

Látszerészi cikkek nagyraktára.

SZÉTKÜLDÉS CSAKIS UTÁNVÉTEL MELLETT
Mindenféle vésések legutányosabban számíttatnak.

Olesó és szabott árak, jó és pontos kiszolgálás.

Régi vagy törött ezüst- és aranyneműeket, régi ezüst- és arany-pénzneműeket, drágaköveket, keleti gyöngyöket a legmagasabb napi árban beváltom vagy fizetésképpen elfogadom.

Vadászszobák berendezése, trophaeák, szőnyegek, új szerkezetű fegyvertartók, reliefképek készítésére, valamint mindenféle állatok művészi preparálására vállalkozom. — Preparálásra alkalmas vadat a legjobb áron megveszek:

HAERING EDE
SZEGED.

Lakásom: Zsigmond-utca 7. sz.

ÉVKÖNYV

AZ ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI ALTISZTI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE **AZ 1905-ik ÉVRE**

immár munkában van s a következő tartalommal fog megjelenni:

1. Előszó.
2. Erdészeti havi teendők.
3. Vadászati havi teendők.
4. Kivonat az erdőtörvényből.
5. Az erdőmunkásokról szóló törvény.
6. Ministeri rendelet az erdőőri szakiskolákról.
7. „ „ „ „ szakvizsgákról.
8. „ „ a vadőri „
9. „ „ „ hatósági esküről.
10. Vadászati törvény.
11. Fegyveradó-törvény.
12. Kivonat a szolgálati szabályokból. (A fegyelmi vétségekre vonatkozó rész).
13. Fegyelmi szabályok.
14. Fegyverviselés és használat.
15. Utasítás a karabély-töltények használatához.
16. Kincstáriak egyenruha szabályzata.
17. Kivonat a nyugdíj-törvényből.
18. Állandó munkások és napibéresek nyugalombérezése.
19. Kincstáriak legeltetési jogosultsága.
20. Magvak eltartása.
21. Erdei vetőmagvak és tölgyemkek kedvezményes vasuti szállítása.
22. Csemeték csomagolása.
23. Csemeték kedvezményes vasuti szállítása.
24. Felesketett erdőörök adómentes fegyverei.
25. Utadó alóli mentesség.
26. Hasznos madarak jegyzéke.
27. Duvadak mérgezése.
28. Kitérésre szánt állatok kezelése.
29. Erdészeti és vadászati altisztek címtára.
30. Tárgymutató.

Ezzel a dus tartalommal az Évkönyv terjedelme meghaladja a 200 nyolcadrét oldalt s így vaskos kötetet fog képezni. **Az Évkönyvbe foglalt dolgok mind olyanok, melyekre az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnek terhes és felelősségteljes szolgálatának teljesítése közben lépten-nyomon szüksége van s így az Évkönyvnek egy erdészeti és vadászati altiszt asztaláról sem szabadna hiányoznia.**

Ennek alapján teljesen indokolt az

Előfizetési felhívás

melyet ezennel az **Évkönyvre** hirdetünk.

Az Évkönyv előfizetési árát potom **2 koronára** tettük, hogy így módjában legyen azt a legszegényebb sorsu erdészeti és vadászati altisztnak is megszereznie.

Az évkönyv nem lesz bolti áru s így abból csak annyi példányt nyomtatunk, a hányra az előfizetési díj **folyó évi március hó végéig** hozzánk be lesz küldve. **Siessen tehát mindenki beküldeni a 2 korona előfizetési díjat**, hogy így tájékozva legyünk a nyomtatandó példányok számáról. Az előfizetés beküldője olvashatóan jegyezze fel nevét, lakását, utolsó postáját és a vármegyét.

Az előfizetés a következő címen küldendő:
Az „Évkönyv“ kiadóhivatala, Szászsebes.

Szászsebes, 1904. év október havában.

PODHRADSZKY EMIL,

Az ÉVKÖNYV kiadója.

Nyomatott a „SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG“ gyorsajtóján 1905.

